

Συμφιλίωση με την πραγματικότητα

Γ Ν Ω Μ Η

ΤΟΥ ΔΗΜΗΤΡΗ ΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ

Η **ανάγνωση** των προγραμματικών δηλώσεων από τον Αλέξη Τσίπρα ήταν ένα μείζον πολιτικό και κοινοβουλευτικό γεγονός που δικαίως συγκέντρωσε το ζωνρό ενδιαφέρον της κοινής γνώμης.

Θλιβερή εξαίρεση αποτέλεσαν όσοι βουλευτές της Νέας Δημοκρατίας επέλεξαν να απουσιάσουν, δίνοντας συνέχεια στο σερί μειωμένων αντανάκλαστικών πολιτικού πολιτισμού τα οποία απλώς ενισχύουν στην κοινή γνώμη την αίσθηση μιας ανεύθυνης, μικρόψυχης και, τελικά, επικίνδυνα υποτονικής αντιπολίτευσης. Η στάση των βουλευτών έδειξε ακόμα πιο αξιοθρήνητη από τη στιγμή που το παρών έδωσε ο Κωνσταντίνος Μητσοτάκης, 96 ετών. «Ηρθα για να ακούσω τον πρωθυπουργό», δήλωσε. Ακολούθησε χθεσινό ευχαριστήριο τηλεγράφημα του Αλέξη Τσίπρα, πράξη που τον τιμά.

Στην ίδια την ομιλία, υπήρχαν ασφα-

λώς σημεία του λόγου του Αλέξη Τσίπρα τα οποία θα μπορούσε κανείς να επικροτήσει ή με τα οποία να διαφωνήσει.

Όμως, το πλέον ενδιαφέρον μέρος των προγραμματικών δηλώσεων (αλλά και το πιο ανησυχητικό, δυστυχώς) δεν είχε να κάνει τόσο με την ουσία της πολιτικής ατζέντας όσο με το ύφος που φαίνεται να υιοθετεί ο νέος πρωθυπουργός. Ο ασυνήθιστα εθνοπατριωτικός λόγος για έναν πολιτικό που τοποθετείται στη ριζοσπαστική Αριστερά, οι «ηρωικοί» τόνοι που απευθύνονται στο θυμικό και όχι στη λογική και, κυρίως, η καλλιέργεια του πρωτόγονου συναισθηματισμού, της πολύ ελληνικής αντίληψης περί θυματοποίησης κι ενός εθνοκεντρικού απομονωτισμού καλλιεργούν ένα οπωσ-

δήποτε επικίνδυνο και ασταθές έδαφος.

Το ύφος δεν είναι ακριβώς «νέο» αλλά το περιεχόμενο εξηγεί απολύτως την «ακατανόητη» για πολλούς ψηφοφόρους του ΣΥΡΙΖΑ κυβερνητική συμπόρευση με το κόμμα των Ανεξαρτήτων Ελλήνων. Το ειλικρινές «ευχαριστώ» του Αλέξη Τσίπρα στον Πάνο Καμμένο απηχεί μια νέα πολιτική πραγματικότητα που αντιστοιχεί σε σοβαρές υπόγειες μετατοπίσεις στο σώμα της ελληνικής κοινωνίας και οι οποίες καταγράφηκαν με θεαματικό τρόπο και στην τελευταία εκλογική αναμέτρηση.

Θα πρέπει, λοιπόν, να αποδώσουμε το νέο «στυλ» Τσίπρα σε τακτικισμούς λόγω της εξαιρετικά κρίσιμης συγκυρίας ή σε στρατηγική επιλογή μακράς πνοής;

Ο νέος πρωθυπουργός και το κομματικό του επιτελείο δείχνουν να έχουν συλλάβει επιτυχώς τις πυκνές κοινωνικές διεργασίες από το 2010 και μετά και τις αξιοποιούν κατά το δοκούν. Η κατάρρευση της καταναλωτικής πίστης και η οικονομική ανασφάλεια της μεσαίας τάξης διέρρηξαν κατεστημένες πολιτικές συμμαχίες και απελευθέρωσαν νέα δίκτυα πολιτικής συμπεριφοράς με βάση την πίστη στο μέλλον αλλά το θυμικό, τον λαϊκισμό, τις θεωρίες συνωμοσίας και τον εθνικισμό.

Επομένως, όσοι γενναίοι πολιτικοί θελήσουν να αναμετρηθούν με τη συλλογική άρνηση της πραγματικότητας ασ έχουν υπόψη τους ότι το βασικό τους καθήκον είναι η ψυχική επανασύνδεση με τους πολίτες εκείνους που επειδή αισθάνονται εξαπατημένοι γλιστρούν ανυποψίαστοι στα στάσιμα νερά του ανορθολογισμού. Πρόκειται για εξαιρετικά δύσκολο έργο.